

ZORUNLU HİZMET

Ah... Yürümek... Dizlerimi kırıp adımlarımı ileri atmak, atabilmek, insanca; çok özledim. İnekken böyle değil. Zihnimin olanca gücüyle bu koca cüseyi ayakta tutabilmek, otomatik ulaştırılan yemleri tüketmek, sağılmak ve sıçmak... Sonsuzluğa aktarılmış soyut edimlerimle farklı bedenleri yaşıyorum ama insan olmayı çok özledim.

Şu an sadece duruyoruz. Sıra sıra bölmelerde, başımızı çeviremeyecek kadar dar bir kafeste, sadece ayakta duruyoruz. Karşı sıradaki inekleri görüyorum. Yemek boyunca bakışıp karşılıklı kuyruk sallandırıyoruz. Zihnim bir cenine aktarıldıktan ve bir buzağı olarak doğduktan sonra getirildiğim bu bölme, ilk zamanlar biraz daha geniş gelirdi gözüme. Otomatik yemleme birden büyümemi sağladı; sulama ve aşılama sistemleri de hızla etrafımı sarmıştı. Bir inek bedenine ve daracık alana sıkışmış bir halde, bütün gün sadece önüme dökülen yemleri yiyip suyu içmek için kullanıyorum zihnimi.

Oysa bazı inekler serbestçe gezebiliyor, ama ben değil. Ben zorunlu hizmetteyim, biliyorum ki onlar da. Bu bedendeki tüm sinir uçları zihnime bağlı, onlarınki de. Bu devasa ağıldaki hiçbir inek doğal yollardan doğmadı, haliyle ben de. Canlandırılmamış yapay hayvan metabolizmalarını kontrol etmek için bu bedenlere aktarıldık hepimiz. Üzerinden ne kadar zaman geçti, bilemiyorum ki. Saatleri ya da günleri fark edecek işaretlerden uzaktayız.

Bu tecrit ineği bütünüyle ben yönetiyorum, aslında basit iş. Daha önce çokça yaptım, daha da karmaşık metabolizmaları yepyeni bir ekosistemin inşası için kullandım. En çok arı olmayı sevmiştim, en az da bu inekliği. Çünkü memelerimin uçlarını doğduktan kısa süre sonra kestiler. Zihnim o derin acıyı ve sonrasında sondaların memelerimden akan sütü ilk emişindeki sızıyı halen hatırında tutuyor. Kesilmek, ezilmek, süründürülmek, ciğerimin daha ben canlıyken çıkarılması... Bunların hiçbiri değil de meme uçlarımın kesilip emilmesi en fenası. Şimdi bunları düşününce ne de çok acı biriktirmişim zihnimde...

Oysa ben aslında insanım. Bir daha bedenimi bulur muyum, bilmiyorum. Zihnimle kendi bedenimi yönetmek nasıl bir histi, hatırlamıyorum. Muhtemelen yüzyıllardır zorunlu hizmetteyim, ama aslında ben insanım. Zihnimin deneyimlediği en atıl metabolizmalara katlandım. Karşılığında tembelleşti zihnim, hatırlamıyorum insan olmayı. Arada kısa anılar uğruyor sadece.

Gerçek bir insanken, yani kendi bedenimle zihnim bir aradayken, dedemin evine giderdik tatillerde. Buzağılar görürdüm, doğal olanları. Kana kana emerlerdi annelerini, doymak bilmezlerdi. Ninem kıyamazdı da sağamazdı ineğin sütünü, yavrusu azıcık büyüsün hele derdi. Sonra da narince tutardı memeleri; anne incinmesin, alınmasın diye ninniler söyleye söyleye alırdı sütü. Bir keresinde ablam ağlamış "Ben içmem!" diye tutturmuştu. Yanlış hatırlamıyorsam bir daha da ne süt içmişti ne de et yemişti. Vazgeçmişti hayvanları incitmekten, öyle çok severdi. Şimdi ne yapıyor acaba ablam; kim bilir hangi hizmette kahırdan kahıra savruluyor narin zihni, çıkış yolu olmadan.

Hayvanları ne kadar sevdiğimi hatırlamıyorum, ama biliyorum. Çayırlarda koyunların arasında koşan bir çocuğun bedenini kontrol ettiğim zamanları anımsıyorum, o özgürlük hissini. Ben insanken, çocukken yani, hayvanlar koşardı çayırlarda, şimdiki gibi değildi. Üretilmezlerdi, gerçeklerdi, doğarlardı. İnsanlar da, hayvanlar da. Hayvanların çayırları, insanların bedenleri vardı.

Neden şimdi ineğim ki? Ve neden komşu metabolizmalar gibi kafesimin kapısı zaman zaman açılmıyor, azıcık koşturabileyim diye? Ne zamandır bu bedendeyim, hatırlamıyorum. Neden tecritim, bilmiyorum. Ara sıra zihnimde çakan vizyonlar kendi insan-hatıralarım mı? Emin olduğum şey artık ölümsüzüm ve bedensizim ve sadece zihnimle hayvan bedenlerini idare eden bir hizmetliyim. Herkes gibi...

Neden olduğunu hatırlıyorum bazen. Kıtlik başladığında, milyarlar doysun diye nesillerce telef edilen hayvanlar artık yaşayamadığında, su kaynakları paylaşamadığında ve savaşlar dünyayı parçaladığında buna mecbur kalmadık mı? Hem zihnen hayata tutunabilmek hem de yeni dünyayı kurabilmek için. Kaynaklar o kadar az, yeryüzü o kadar kalabalıktı ki. Açtık; nefes almak çok güç, hareket etmek çok riskliydi. Neyse ki bir plan vardı; ama yeryüzünde çok az şey kalmıştı.

Tüm enerji kaynaklarımız atmosferi yeniden yapılandırmak, bitkileri ve hayvanları laboratuvar ortamında yeniden yaratmak için kullanıldı. Ekosistem yeniden oluşturulacaktı ama tek sorun insan eliyle yaratılan canlıların iç enerjilerinin olmayıştı. İşte o zaman, bizim neslimiz sahneye çıktı. Çaresiz bedenlerimizi feda ettik, insan eliyle yaratılmış bu yeni ekosistemi ayakta tutmak için zihinlerimizle hayvanlara yerleştik.

Tüm insan zihinleri başka başka hayvanlarda. Uçmak, yüzmek, süzülme, üretmek ve yaratmak için canhıraş çalışmakta. Etrafta hiç insan yok. Yönetenler de mi bedenlerini feda etti. Dışarıda bir yerlerde insanlar var da bizden vaz mı geçtiler?

Akşam mı oldu şimdi? Tüm inekler bölmelerinde. Yemlenme bitti, sütler sağıldı. Nereye gitti sütler? Nereden geldi yemler? Hep otomasyon mu yani?

Şimdi de durmuş karşı bölmedeki ineğe bakıyorum. Bir insanken nasıl biriydi, çöküş başladığında ve çözüm bulunduğu zihninden neler geçti, şimdi ne hissediyor? Artık herkes kendi başına, kendi zihniyle ve belirli periyotlarda değişen bedenleriyle baş başa.

Bir tıkırtı mı duydum? Sadece kafese çarpan bir kuyruk. Sallayan her kimse zihniyle yemlerini hazmediyor, hep ama hep sadece süte ve dışkıya dönüştürüyor. İyi de, bu tıkırtı sanki kafeslerden gelmiyor. Ayak sesi mi duyuyorum, bir insan bedenini taşıyan bacakların seri hareketleri mi duyumsadığım? Hatırlamıyorum ki ayak sesi nasıl duyulurdu.

Bir ara arıydım ben. Kovanıma bal yerleştirmeye uçtuğum telaşlı hizmetimin tam ortasında bir keresinde, rüzgar sarhoşluğuyla yolumu şaşırdım. O zaman da yine böyle sıradışı bir ses mi duymuştum? Zorunlu hizmetimizin hiç bitmeyeceğini o an mı anlamıştım? Hatırlamıyorum.

İşte yeni bir tıkırtı daha. Kesinlikle ineklerden değil, artık eminim. Ürkek ayak seslerine açılan otomatik kapılar eşlik ediyor. Bana doğru mu yaklaşıyor?

Arırken ben ne duymuştum? Bir patlamaydı ve yoğun ışıklar yüzlerce gözümü aynı anda sızlatmıştı. Şimdi hatırladım! Roketler havalanıyordu, hem de seri halde binlercesi.

Arı olmak en çok hoşuma giden şeydi. Yine yapay dokulardandım, hem de kraliçesizdim. Ama sanki daha bir özgür gibiydim. Zihnimi aynı anda hem uçmak, hem çiçekleri polenlemek hem de yapay sera alanındaki çayırları, çiçek tarlalarını, ağaçları izlemek için kullanırdım.

O zorba sesleri duyduğumda hemen bir yapraktan güç alıp dengemi kurmaya çalışmıştım zihnimde. Azıcık yukarı baktığımda roketlerin tek bir noktaya yöneldiklerini görmüştüm. Geceydi, rüzgarı duyumsamaya doyamayan minik bedenim güneşin gidişini bile fark etmemişti. Uçmak güzeldi, üst üste birkaç kez arı hayatı yaşamıştım. Ta ki roketlerin yükselişini fark edene kadar?

Zihin arı gibi incelikli bir organizmaya adapte olmuşken, acemileri baştan eğitmek zaman kaybıydı. Peki zaman neydi arılar için ya da ineklere göre? Neydi beni arı olmaktan uzaklaştıran, zihnim bunu çok iyi yürütürken? Hatırladım, roketlerde insanlar vardı. Görmemişim, arı hislerim sızdırmıştı bunu zihnime.

Ama bunu kimseye anlatamazdım. Zihnim herkes gibi kendi hizmetine tıklmıştı ve diğer hizmetlilerle iletişim kurmam imkansızdı. Şahit olduklarımdan sonra bir daha arı olamadım. Galiba tecrit bir inek olmakla cezalandırıldım. Birileri vızıltımı duymuştu ya! Bir hışımla yere sermişlerdi beni. Zihnimdeki en derin kızgınlık da bu işte!

Peki bu ayak sesleri zihnimde bu hatıralar yeniden dolanıyor diye mi yaklaşıyor? Göremiyorum ki? Karşı sıradaki inekler arkama doğru bön bön bakıyorlar. İfadeleri değişiyor mu diye anlamaya çalışıyorum ama nafile. Yaklaşan ayak sesleri ama dönüp bakamadığım bir insan bedeni... Bunca zaman sonra bir tanesini görmeyi o kadar isterdim ki...

Bir ömür süresi her hizmette değişiyor, zihnim iyice bulanıyor. İnsanlar, gerçek insanlar - yeryüzünde sadece birkaç tane mi kaldı? Herkes zorunlu hizmetinde mi? Bu ayak sesleri kimin? Kaba etimde titreyen bu telaşlı nefes kimin?

-Korkma, beni hatırla. Laboratuvardaydık, sen de insanken. Sensin değil mi İrmak? Biliyorum sensin.

Ses aşına, ama bedeni arkamda. Hatırlamıyorum.

-Beni dinle. Hizmet tam bir safsata. Kandırıldık mı desem, yoksa kullanıldık mı?

Birden zorunlu hizmete girişimi hatırladım. O korku ortamını, yok olmak üzere umutsuzluk yayan o yaşlı gezegeni, fedakarlıklarımızla insan ırkını kurtaracağımızı salık veren ve zihinlerimizi sonsuz mutluluğa yerleştireceğini vaat eden yayınları... Evet, bir laboratuvardaydık ve bu ses de oradaydı. Beni ikna edenlerden biri de oydu. Ben de mi bu hizmeti yaratanlardandım?

-Kaçıyorlar İrmak. Buralar battıkça yeni istasyonlar kuruyorlar. Koca dünya bir zihin fabrikası oldu. Zorunlu hizmet bitmeyecek. Ürettiğiniz her şeyi istasyonlara taşıyorlar. Oralarda insanlar var İrmak. Ben...

Sesin kim olduğunu hatırlayamadım ve ama insansı kokusu duyusal rutinimde hemen sıyrıldı. Zihnimde çoktan gömdüğüm bir çukuru eşeledi. Neler yapmıştık öyle?! Bu bedenleri klonladık, ama canlandıramadık. Örnek olmak için, binlerce biliminsanı, ilk biz yerleştik yapay metabolizmalara. Nasıl da kutlanmıştık... Şimdi hatırladım. Yem saati ne çabuk geldi? Ben hızla hatırlarken, metabolizmaya yemleri alamadım.

Arkamdaki ses çoktan gitmiş, beni bu çıplak gerçeğe hapsedmiş. Şimdi de uyarı sinyalleri kulaklarımda patlıyor ve suçlayıcı minör robotlar etrafımda dönüyor. Ne olacak? Zorunlu hizmeti bırakırsam zihnime ne olacak? Roketleri gördüğümdeki gibi yine cezalandırılacak mıyım?

Ah, mutlak karanlık! Bedenden çıkarıldım demek! Artık inek değil miyim? Geçmişimde fark ettiklerim beni özgür mü kılacak? Boşlukta savruluyorum, tüm duyumsamalarım askıda... Ne kadar sürecektir bu boşluk acaba? Zihnim bu defa hangi bedene saplanacak?

İşte, bir şeyler hissediyorum. Zihnime duyumsayacak yeni bir metabolizma atandı bile! Bir dakika, bu nasıl da basit bir şey? Solucan mıyım şu an cidden? Zihnime biçilen görev, atıkları öğütmek ve dışkılarımla toprağı mı gübrelemek? Hep karanlık olacak, değil mi? Bu, tecritten de öte. Hatırlıyorum diye, zorunlu hizmet bitmeyecek...